

at jeg kun har lidet Mod paa Havneanlæg ud i det aabne Vesterhav, — vel at mærke: Vig- og Bugten kalder jeg ikke det aabne Vesterhav.

Det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Krieger) antydede flere Indbringer i Lovforslaget, som han vilde ansee for hældige. Den ene, den, som knyttede sig til Formlen for Affattelsen af § 2, har jeg allerede udtalt mig om, den anden derimod, som knyttede sig til Tidbestemmelsen i § 4, maa det være mig tilladt at udtale mig i Korthed om. Jeg kunde ikke have noget Væsentligt at indvende imod, om der kun kom til at staa eet Tidspunkt i den foreslaaede Lov istedetfor to for Tilendbringelsen af Jernbaneanlægene, og at Delingen i § 4 bortfaldt, men jeg vilde derimod have meget Væsentligt at indvende imod, at man overhovedet udsatte Tiden for Tilendbringelsen af Foretagendet, og hvad jeg under ingen Omstændigheder vilde kunne gaae ind paa, det var, at man udsatte at tage Bestemmelse om den anden Række af Jernbaneanlægene i § 4, indtil man havde faaet Løsteparagraphen, eller § 5 i Loven af 10de Marts 1861, gjort til Virkelighed. Det vilde, synes mig, røbe en besynderlig Mistillid til, at baade Regjering og Rigsdag vilde være villige til at indfri dette Løfte, naar man nu vilde gjøre dette Lovforslags Vedtagelse i dets fulde Omfang afhængig af, at først en saadan Indfrielse af hiint Løfte havde fundet Sted. Der er i det andet Thing gjentagne Gange blevet udtalt et Duffe om, at denne Bestemmelse nu maatte blive sat i Kraft, eller rettere, at man nu maatte søge Midler til at faae Halvdelen af de ublagte Expropriationsudgifter tilbage, og det er et ganske forklarligt Duffe fra Finantsministrens, eller, jeg kunde vel suarere sige, det har været et Duffe fra alle Finantsministres Side, at dette maatte skee. Det har imidlertid hidtil ligesaa ubetinget stødt paa Modstand ikke alene fra den nuværende Indenrigsministers, men ogsaa fra de foregaaende Indenrigsministres Side, idet disse eller idetmindste jeg ikke har kunnet see, hvorledes det skulde lade sig gjøre at udfinde de Egne, som i Virkeligheden nærmest havde Gavn af de hidtilværende Jernbaneanlæg. Jeg har derimod ligeoverfor min ærede Collega og ogsaa ligeoverfor det andet Thing

erklæret mig villig til, naar Jernbanenettet i Jylland blev fuldstændiggjort — det vil sige fuldstændiggjort for den nærmest forestaaende Tids Vedkommende, selvfølgelig ikke endeligt —, da for mit Vedkommende at søge at løse Opgaven, om end ganske vist paa en noget anden Maade, end § 5 i Loven af 10de Marts 1861 siger, idet det nemlig forekommer mig forsvareligt at betragte dette Anliggende som et provinssielt Anliggende, naar Jernbanenettet udvides til hele Provinsjen.

Den ærede 5te Landstingsmand for Rjøbenhavn (Melchior) har meget rigtigt gjort opmærksom paa, at det kun er Renten af Anlægssummen, som det vil gjælde om eventuelt at faae dækket ved nye Skatter. Jeg troer imidlertid tillige at kunne berolige de ærede Medlemmer med, at der ikke, forekommer det idetmindste mig, er nogensomhelst Udset til, at de foreslaaede nye Jernbaneanlæg i og for sig ved det Rentetab, som de maatte frembringe, vilde nødvendiggjøre nye Skatter. Det forekommer mig, at der er en Factor, som man fra en vis Side er meget villig til bestandigt at lade udenfor Regningen, bestandigt at udelade fra Indtægtsiden paa de fremtidige Budgetter eller rettere i Prospecterne af vore fremtidige Indtægtsbudgetter, men som nødvendigvis maa medtages, og som allermindst vil dække Renten af den ved de nye Jernbaneanlæg paaløbende Gjæld. Denne Factor er den stigende Indtægt af Jernbanen i Fyen og af de øvrige Baner i Jylland. Selv om vi i det 1ste eller 2det eller 3die Aar i Virkeligheden ikke skulde naae videre end til det Punkt, som den 6te Landstingsmand for 6te Kreds (W. Petersen), der ikke i Diebliffet er her tilstede, om jeg huffer ret, angav, at vi allerede nu have naaet til, nemlig at Jernbanerne forrente 2 pCt., saa er det ganske klart, at 2 pCt. af den Capital, der stikker i de gamle Jernbaneanlæg, og som udgjør mindst 20 Millioner Rb., giver 400,000 Rb. i Indtægt. Vi ere ikke vante til i vore Finantslove at see opført mere end i det Allerhøieste 100,000 Rb. som Jernbaneindtægt, og det maa dog vistnok altsaa erkjendes, at nogen Tilgang i denne Indtægt, selv om den blev saa moderat, som jeg her har angivet, fuldstændigt vilde